

det, med sig; og at man vil erklære hinanden et Slags Krig paa Grund af Hundene ligesom i Tragedien Melampe hos Holberg, maa jeg erklære, at jeg ikke troer, at der er stor Fare derfor. At naturligtviis En eller Anden af Skarnagtighed kan falde paa uden Grund at dræbe en Hund, er en Selvfølge; men dette kan lige saa godt finde Sted efter Udvalgets som efter mit Forslag. At man for at Chicanere en Anden kan dræbe hans Hund, vide vi, men, naar en Hund dræbes, fordi den har gjort beviistlig Skade paa en Andens Eiendom, ikke af Had eller Chicane, saa er det en anden Sag; thi da gjør den Paagældende det kun for at blive fri for den ubudne Gæst, som har overfaldet ham. Jeg troer derfor, at, hvor der virkelig efter Lovens findes skjellig Grund til at sige, at der beviistlig er gjort Skade, vil der ikke opstaae nogen Strid deraf, at Hunden bliver dræbt. Hvad det angaaer, at Sogneraadets Formand skulde blive overbehyrdet ved at skulle foretage Tilmeldelsen til Cieren, da har jeg sagt og skal herved gjentage det, at man naturligtviis ikke kan forlange, at Formanden i egen Person skal gjøre denne Tilmeldelse, men han kan dog meget billigt ved et Bud faae Tilmeldelsen gjort, og, hvad det angaaer, at der staaer, at han uopholdelig skal tilmelde det, saa skal dette selvfølgelig forstaaes saaledes, at Tilmeldelsen skal skee, saa hurtigt skee kan, men dermed siges naturligtviis ikke saalidt som i alle andre Bestemmelser, hvor det siges, at Noget skal skee uopholdeligt, at det skal skee paa staaende Fod, saasnart han har faaet Tilmeldelsen. Jeg skal hermed anbefale mit Forslag.

Steenstrup: Naar den ærebe Ordfører forundrede sig over, at Hundene behandles strengere idag end under 1ste Behandling af dette Lovforslag, saa troer jeg, at dette ligefrem ligger deri, at man under 1ste Behandling mere saae paa den oeconomiske Side af Sagen, paa Hundestatten, medens der idag ved Udvalgets egen Foranstaltning er trukket et Endringsforslag frem, som taler om den Skade, som Hundene gjøre. Det er da ganske naturligt, at Discussionen gaaer i denne Retning, og, hvis den var gaaet i denne Retning

forrige Gang, vilde dengang vistnok ligesaa mange Medlemmer som nu have viist sig strenge ligeoverfor Hundene. Hvad mit Endringsforslag angaaer, da har jeg havt den Tilfredsstillelse, at det er blevet støttet af den høitærede Minister, ligesom flere ærebe Medlemmer have udtalt sig derfor. Derimod har rigtignok den ærebe Ordfører ikke kunnet slutte sig til det, men jeg kan ikke sige Andet, end at de Grunde, han anførte derimod, efter min Mening vare af den Bessaffenhed, at det har glædet mig, at et saa stærpsindigt Medlem som han ikke har kunnet finde andre, — og jeg troer ikke, der kan findes andre — thi de, han anførte, ere ganske vist ikke holdbare. Han sagde, at for hans sunde Mennekkesforstand var det ikke til at forstaae, at et Mennekket, som var bidt af en Hund, der ikke led af Båndstræk, senere kunde faae Båndstræk, fordi Hunden blev syg. Jeg skal ikke kunne afgjøre dette, thi jeg er ikke lægekyndig, men saameget veed jeg, at mange læger dog troe paa denne Sætning, og saameget er klart, og saameget kan det ærebe Medlem begribe, at en Sygdom kan, om jeg saa maa sige, sove i lang Tid hos Dyr, saavel som hos Mennekket, før den kommer til Udbrud. Dette kan man overbevise sig om ved at see Lovene om Dvægpest efter, idet de gaae ud fra, at Sygdommen kan ligge skjult i flere Uger hos de Stykker Dvæg, som indføres i Landet. Paa samme Maade kan en Hund have Sygdomme hos sig en Tid, inden den bryder ud. Naar da et Mennekket bides, som ikke har denne Tro, saa laber han Hunden leve, men har han den Tro, at han vil kunne blive farlig syg paa Grund af, at denne Hund lever, saa siger jeg, at det er Mennekkelageri ikke at give denne Mand Ret til at forlange, at vedkommende Hund bliver dræbt. Naar den ærebe Ordfører henviste til, at hvis Mundkurvene ikke vare sikke og gode, saa var det Politiets Sag at træffe Foranstaltning til, at de virkelig kom til at svare til deres Hensigt, saa vil jeg dertil bemærke, at det slet ikke er behageligt at gaae og see gale Hunde efter i Munden, og det er ikke let at træffe nogen sikker Foranstaltning; hvor Forholdene staae saaledes modsætningsviis ligeoverfor hinanden, paa den ene Side Mennekkets